

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 14C/176/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113204870
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Tulejová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1113204870.6

Uznesenie

U Z N E S E N I E

Okresný súd Bratislava I v spore žalobcu: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava, IČO: 30 795 141, právne zastúpený: Legium, s.r.o., so sídlom Bukureštská 3, 811 04 Bratislava, IČO: 36 867 870, proti žalovanému: P. Š. P., X., Z.. XX.XX.XXXX, Š. Z.. X, XXX XX Bratislava, o výške náhrady trov konania a o sťažnosti žalovaného zo dňa 22.06.2020 proti uzneseniu č. k. 14C/176/2013-85 zo dňa 29.05.2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť žalovaného zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 14C/176/2013-85 zo dňa 29.05.2020 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 104,38 EUR k rukám jeho právneho zástupcu.

2. Uznesenie č. k. 14C/176/2013-85 zo dňa 29.05.2020 bolo žalovanému doručené dňa 16.06.2020.

3. Žalovaný podal elektronicky dňa 23.06.2020 sťažnosť voči predmetnému uzneseniu. V sťažnosti uviedol, že trovy vo výške 104,38 EUR vo vzťahu k žalovanej istine vo výške 132,14 EUR sú neprimerané. Ďalej uviedol, že ide o tzv. drobný spor, kde je potrebné, aby súd neprimeranosť výšky trov riešil. Neprimeranosť priznanej výšky trov žalovaný vidí v nepomere medzi žalovanou istinou a výškou trov konania, ktoré je povinný zaplatiť úspešnému žalobcovi. Žalovaný odkázal na ust. § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré hovorí o tom, že výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vo svetle uvedeného sa žalovaný domáhal zrušenia sťažnosťou napadnutého uznesenia.

4. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

Podľa § 243 CSP, v sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému uzneseniu smeruje, v čom sa postup alebo uznesenie súdu považuje za nesprávne a čoho sa sťažovateľ domáha.

Podľa § 246 CSP, ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú.

Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

Podľa § 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

Podľa § 250 ods. 2, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

5. Konajúci súd konštatuje, že výška trov konania vypočítaných vyšším súdnym úradníkom v predmetnom uznesení, ako aj počet úkonov, za ktoré bola priznaná právnomu zástupcovi žalobcu odmena v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), je správna. Vyšší súdny úradník správne určil hodnotu predmetu konania (132,14 EUR) a správne určil odmenu za jeden úkon právnej služby v súlade s ust. § 10 ods. 1 vyhlášky, a to vo výške 16,60 EUR bez DPH. V napadnutom uznesení vyšší súdny úradník správne, na základe údajov zo súdneho spisu priznal právnomu zástupcovi žalobcu odmenu za nasledujúce úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom v roku 2013, písomné podanie na súd zo dňa 14.02.2013 (žaloba), písomné podanie na súd zo dňa 18.07.2013 (vyjadrenie k odvolaniu). Za uvedené úkony právnej služby vyšší súdny úradník priznal odmenu v správnej výške, spolu s príslušným režijným paušalom vo výške 1/100 platnej pre rok 2013 za každý úkon právnej služby. Na základe skutočnosti, že právny zástupca žalobcu je platiteľom DPH, bola odmena právneho zástupcu zvýšená o sadzbu DPH vo výške 20 % (ust. § 18 ods. 3 vyhlášky). Zo súdneho spisu je zrejmé, že žalobca zaplatil dňa 04.03.2013 súdny poplatok vo výške 16,50 EUR, čo tiež predstavuje účelne vynaložené peňažné prostriedky súvisiace s uplatňovaním práva (ust. § 15 písm. a) vyhlášky). Finálna výška priznanej náhrady trov konania tak bola 104,38 EUR.

6. Súd konštatuje, že o výške náhrady trov konania rozhodol v súlade rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C/176/2013-46 zo dňa 27.06.2018, ktorý bol potvrdený Krajským súdom v Bratislave č. k. 8Co/51/2019-78 zo dňa 11.02.2020, pričom uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 20.05.2020. Skutočnosti uvádzané žalovaným v sťažnosti súd považuje za účelové a nesúvisiace s prejednávanou vecou. Taktiež odkaz na ust. § 257 CSP je bez významu, nakoľko ide o úplne inú situáciu, keď súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Uvedené ustanovenie by bolo na mieste, ak by súd vo výroku rozhodnutia vo veci samej rozhodol, že nárok na náhradu trov konania stranám nepriznáva (dané napr. výnimočnou procesnou situáciou alebo druhom určitého konania), pričom v prejednávanej veci súd rozhodol v súlade so zásadou úspechu v konaní (ust. § 255 ods. 1 CSP), a to tak, že úspešnému žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov konania. V danom prípade išlo o v praxi bežnú žalobu o zaplatenie dlhovanej sumy a v prípade sa nevyskytli žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti, nakoľko išlo o drobný spor s nízkou hodnotou predmetu konania a jednoznačnou dôkaznou situáciou v prospech úspešného žalobcu. Na splnenie uplatnenia ust. § 257 CSP by musela byť splnená podmienka, napr. neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, osobné pomery strany sporu, nízky príjem, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, atď. Súd rovnako považuje tvrdenia žalovaného o analógii medzi ust. § 257 CSP a ust. § 150 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok za účelové. V danom prípade je bez právneho významu, že priznaná výška náhrady trov konania je v takmer takej istej výške ako žalovaná istina. Napokon bolo aj na aktivite žalovaného, v čase ešte pred podaním žaloby, resp. po podaní žaloby, zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu, čím by sa žalovaný vyhol neúspechu v konaní a aj plateniu trov konania. Súd nenesie zodpovednosť za procesnú aktivitu strán a za vzniknuté trovy konania. Predmetné trovy konania boli jednoznačne preukázané a účelne vynaložené žalobcom v súvislosti s uplatňovaním práva. Úspešnému žalobcovi vznikli trovy v tzv. minimálnom rozsahu, nakoľko súd priznal odmenu iba za 3 úkony (prevzatie, žaloba, vyjadrenie k odvolaniu), žalobca sa vyjadroval iba na výzvu súdu, rovnako sa nechal zastúpiť právnym zástupcom majúcim sídlo v rovnakom meste ako žalobca a vo veci konajúci súd, a teda žalobcovi nevznikli ani žiadne trovy v súvislosti s náhradou za stratu času a cestovným. Záverom súd uvádza, že žalovaný ako advokát vykonávajúci advokáciu musí mať hmatateľnú skúsenosť s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. a nemôže byť preňho prekvapením, ak súd na základe jeho neúspechu v konaní rozhodne o jeho povinnosti nahradiť úspešnému žalobcovi trovy konania. V kontexte uvedeného má súd zato, že trovy konania, ktoré vznikli úspešnému žalobcovi v súvislosti s uplatňovaním práva sú oprávnené, preukázané a stanovené v správnej výške zodpovedajúcej vyhláške Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z.

7. Súd konštatuje správnosť uznesenia č. k. 14C/176/2013-85 zo dňa 29.05.2020 vydaného vyšším súdnym úradníkom a nedôvodnosť sťažnosti žalovaného. Súd v zmysle ust. § 250 ods. 1 CSP sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.